

Sjajna atmosfera, još bolja izložba

Objavio **Info** - 29. svibnja 2019.

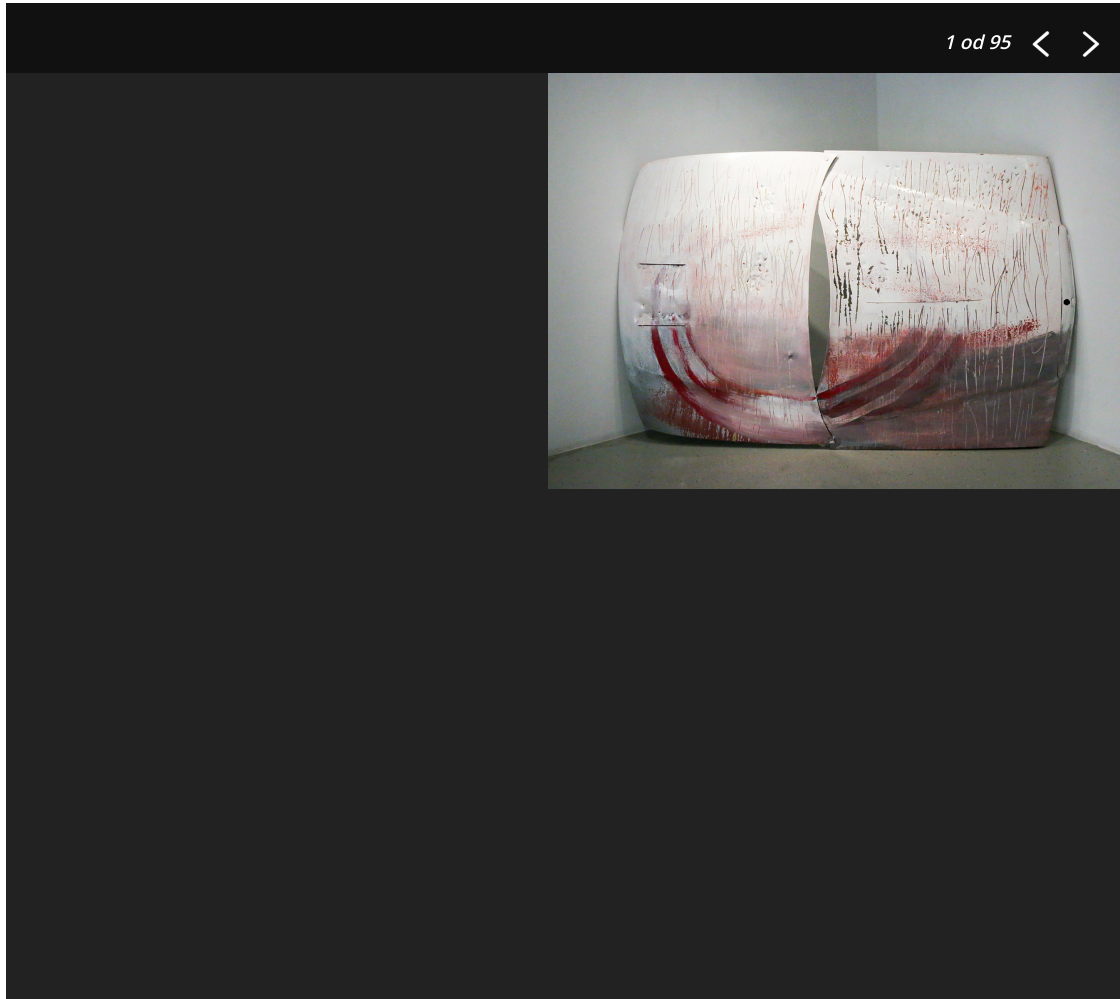

U zagrebačkoj Galeriji Forum gostuje izložba "Čovjek iz Železnog" arhitekta i slikara Ivica Plaveca. Novi ciklus radova i dašak sjajne atmosfere pogledajte u fotogaleriji.

Selo Železno, u općini Martinska Ves u Sisačko-moslavačkoj županiji, slikovito je posavsko mjesto, koje svoje ime duguje tome što su ondje nekoć živjeli kovači. Tamo je odrastao i arhitekt Ivica Plavec, potomak jedne od tih kovačkih obitelji, koji je arhitekturu diplomirao 1988. na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu (gdje je danas profesor). U svojim projektima zalaže se za uporabu prirodnih materijala, posebice drveta, što možda duguje svome ranom životnom stasanju u ambijentu potpune isprepletenosti čovjeka i prirode. Poslovni centar Adris u Jagićevoj ulici u Zagrebu, dovršen 2013., njegova je najmonumentalnija zgrada do sada.

Na svom seoskom imanju u Železnom, radeći u napuštenom štaglju (poput Jacksona Pollocka, svojevremeno u East Hamptonu, u državi New York), Plavec je ostvario svoj

najnoviji ciklus. Riječ je o objektima nastalima od hauba automobila. Na njih je ovaj arhitekt intervenirao bojom i udarcima, koji su ih rezali i udubljivali.

Sličnom ekspresijom je i Pollock (koji je također odrastao na selu, u Wyomingu) dopuštao da kroz njega djeluju mistične sile američkog kontinenta. Duhovi prirode koje su zazivali Indijanci, čudni bogovi koje su sa sobom doveli crni robovi iz Afrike i neobične interpretacije kršćanstva europskih doseljenika (kao što je mormonizam), natopili su Ameriku posebnom tradicijom i stvorili specifičan *genius loci*, kojemu je u srži stalna ljudska borba protiv neprijateljske i okrutne prirode (što je jedan od lajtmotiva brojnih westerna) ali i, istovremeno, spoznaja sveprožimajućeg suglasja prirodnih i društvenih zakona u kojima se smisao života nalazi u neprestanom izmještanju, putovanju, to jest čovjekovom stalnom gubljenju i ponovnom pronalaženju svoga mjesta u svijetu. Taj tragično herojski stav (kolonizatori sjevernoameričkog zapada nazvali su ga „manifest destiny“) u kojemu su ljudi razapeti između želje za pokoravanjem prirode (nagona faustovskog čovjeka, rekao bi Spengler) i nezaustavljivog prilagođavanja njoj, pronašao je gotovo savršen izraz u tragovima gotovo neartikulirano prskane boje na Pollockovim

platnima, gdje se slikarska materija pretvara u svjedočanstvo kanalizirane ljudske energije.

